

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobce: **M. Š.,**
bytem X,
zastoupený advokátkou Mgr. Miluší Pospíšilovou,
sídlem Paprsková 1340/10, 140 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti,**
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2018, č. j. MSP-59/2017-OSV-OSV/3,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2018, č. j. MSP-59/2017-OSV-OSV/3, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně Mgr. Miluše Pospíšilové, advokátky.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 7. 5. 2018, přikázanou k projednání zdejšímu soudu usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2018, č. j. Nad 146/2018 – 42, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen

„napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2016, č. j. Si 1406/2015 – 54 (dále jen „prvostupňová rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím Městský soud v Praze podle § 8a a § 15 zákona č. 106/1999, Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“) částečně odmítl žádost žalobce ze dne 7. 5. 2015 o poskytnutí informace (kopie obžaloby projednávané Městským soudem v Praze pod sp. zn. 57 T 4/2015), a to v části, v níž uvádí informace týkající se osobních údajů, a to den a měsíc narození a bydliště (kromě názvu obce) obžalovaného a dalších obviněných (svědků), e-mailové adresy účastníků řízení, číslo mobilního telefonu, podrobnosti ze znaleckého posudku o zdravotním stavu obžalovaného a příjmení třetích osob.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul průběh řízení. Žalobce požádal dne 7. 10. 2015 Městský soud v Praze o poskytnutí informace o obsahu obžaloby projednávané v hlavním líčení ve věci obžalovaného R. K. pro trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby, jehož se měl dopustit jako příslušník P. Č. r. při vyšetřování případu Ř. s. a d. Č., vedené pod spisovou značkou 57 T 4/2015. Současně požádal o poskytnutí kopie obžaloby. Městský soud v Praze žádost dne 21. 10. 2015 odmítl s odkazem na § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona. K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 4. 2016 zrušil rozhodnutí Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Rozhodnutím ze dne 12. 5. 2016 Městský soud v Praze rozhodl o částečném odmítnutí žádosti, a to data narození a bydliště obžalovaného, jmen, příjmení a data narození ostatních obviněných a svědků, včetně smyšleného jména utajené svědkyně, názvu článku uveřejněného na serveru lidovky.cz, jmen a příjmení policistů, vyšetřovatelů, vedoucího odboru korupce a jeho zástupce, emailové adresy účastníků řízení a podrobností ze znaleckého posudku o zdravotním stavu obviněného. V odůvodnění odkázal na rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2016, ustanovení § 8a informačního zákona a instrukci Ministerstva spravedlnosti ze dne 24. 7. 2009, č. j. 13/2008-SOSV-SP, kterou se provádí některá ustanovení informačního zákona. K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 10. 2016 rozhodnutí Městského soudu v Praze opět zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Rozhodnutí odůvodnil tím, že Městský soud v Praze se neřídil ustanoveními správního řádu, neboť se omezil na pouhé konstatování, že v textu znečitelnil údaje, jejichž zveřejnění považoval ve smyslu § 8a informačního zákona za rozporné s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Dne 25. 10. 2016 vydal Městský soud v Praze prvostupňové rozhodnutí, které odůvodnil tím, že s ohledem na kolizi dvou prima facie rovnocenných ústavních práv poměřoval povahu požadovaných informací, společenskou potřebu na jejich zpřístupnění a důvod, pro který je nutné informace chránit. V případě obviněného a svědků, kteří vystupují v řízení v souvislosti s plněním služebních úkolů a povinností úředních osob, kteří jsou příjemci veřejných prostředků, byly poskytnuty údaje v rozsahu § 8b odst. 3 informačního zákona. Znečitelněno bylo příjmení utajených svědků při ponechání jejich krycího jména a příjmení. Konstatoval, že ochrany osobních údajů a soukromí nelze dosáhnout šetrnějším způsobem než omezením práva na informace. Žalobce v podání ze dne 21. 11. 2016 poukázal na absenci otisku úředního razítka na prvostupňovém rozhodnutí a současně podal odvolání s tím, že je doplní do 15 dnů od doručení řádného stejnopisu písemného vyhotovení. Podáním ze dne 30. 12. 2016 odvolání doplnil. Dne 20. 11. 2017 žalobce podal u žalovaného návrh na přijetí opatření proti nečinnosti namítaje, že o odvolání nebylo dosud rozhodnuto.
3. Žalovaný k namítané absenci otisku úředního razítka s odkazem na komentářovou literaturu a rozsudek Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As

229/2014-48, konstatoval, že tato vada není důvodem pro zrušení rozhodnutí, neboť v projednávané věci nebyla pochybnost o tom, kdo rozhodnutí vydal. Rozhodnutí bylo opatřeno hranatým razítkem dotázaného soudu, přičemž o jeho vypravení tímto soudem svědčí též údaje na doručence. Závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 2. 7. 2013, sp. zn. 21 Cdo 2288/2012, které se týkaly absence podpisu na originále a stejnopisu usnesení vydaného v občanském soudním řízení, na danou věc nedopadají. Uzavřel, že rozhodnutí bylo žalobci řádně doručeno dne 6. 12. 2016. V návaznosti na tento závěr žalovaný vyhodnotil doplnění odvolání jako vyjádření dle § 36 správního řádu, které lze zohlednit při rozhodování o zákonnosti prvostupňového rozhodnutí, nikoli jeho správnosti, neboť tu lze zkoumat pouze v rozsahu námitek uplatněných v odvolání doručeném v zákonné lhůtě. Žalovaný konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí splňuje náležitosti stanovené v § 68 správního řádu. Použití pojmu „požadované rozhodnutí“ je nečiní nesrozumitelným, neboť z ustanovení § 176 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“) vyplývá, že obžaloba je rozhodnutím státního zástupce učiněným v přípravném řízení o tom, že výsledky vyšetřování dostatečně odůvodňují postavení obviněného před soud, tedy rozhodnutím svého druhu. K tomu odkázal na komentářovou literaturu. Z výroku i odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, jakého dokumentu se týká. Žalovaný se ztotožnil se závěry Městského soudu v Praze, který své rozhodnutí odůvodnil odkazem na § 8a a § 15 informačního zákona, provedl test proporcionality a dospěl k závěru o nutnosti odeprít některé údaje, na jejichž poskytnutí nelze shledat veřejný zájem. K tomu žalovaný cituje ustanovení § 8a informačního zákona, ustanovení § 81 odst. 1 a § 86 občanského zákoníku, která upravují ochranu osobnosti a soukromí fyzických osob, a ustanovení § 4 písm. a) a § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění platném a účinném do 23. 4. 2019 (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“). Dále se žalovaný vyjadřoval k důvodům odvolání uvedeným v podání žalobce ze dne 30. 12. 2016, které se týkaly provedené anonymizace obžaloby. Konstatoval, že s ohledem na konkrétní okolnosti může být právo na informace omezeno. K anonymizaci přistoupí povinný subjekt u údajů, které jsou způsobilé napomoci identifikovat subjekt údajů, není-li naplněna některá z výjimek vymezených v § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů. V posuzovaném případě žádnou z výjimek uplatnit nelze. Právo na informace nezahrnuje automaticky právo na poskytnutí údajů identifikujících účastníky řízení, svědky nebo osoby poškozené, ale je třeba posuzovat legitimní zájem na tom, aby se staly součástí veřejné diskuse. K tomu poukázal na rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 4. 7. 2011, č. j. 44 A 73/2010-112, a ze dne 27. 6. 2012, č. j. 45 A 4/2012-76. Dle žalovaného z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že Městský soud v Praze posuzoval jednotlivé osobní údaje podle toho, ke které fyzické osobě se vztahují, zda je možné na jejich základě fyzickou osobu identifikovat a zda lze na jejich poskytnutí shledat veřejný zájem. Veřejný zájem shledal v případě jména a příjmení obžalovaného a dalších obviněných, v případě fyzických osob, které vystupovaly jako utajení svědkové, neposkytl skutečná příjmení a ponechal pouze krycí jména. Je tedy zřejmé, že Městský soud v Praze velmi pečlivě zvažoval důvodnost omezení žalobcova práva na informace a neposkytl je pouze v rozsahu, v němž by byl zásah do soukromí nepřípustný. Žalobce napadá rozhodnutí co do příjmení osob vystupujících v pozici utajených svědků. Žalovaný se neztotožňuje s názorem, že jména a příjmení nejsou osobními údaji a neměla by být v soudních rozhodnutích znečitelněna. Z ustanovení § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů vyplývá, že dokáže-li konkrétní údaj subjekt údajů identifikovat nebo se údaj týká osoby již

identifikované, jedná se o osobní údaj. Zdůraznil, že ačkoli Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148, uvedl, že jméno a příjmení fyzické osoby ve spojení s číslem občanského průkazu není osobním údajem ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, při poskytování informací odkazuje žadatele na anonymizovaná zveřejněná rozhodnutí. V případě poskytování soudních rozhodnutí lze z jejich odůvodnění zjistit podstatně více informací, na jejichž základě lze jednotlivé fyzické osoby ztotožnit, a proto nelze uvedený rozsudek, v němž šlo o poskytnutí kopie listu z knihy návštěv, bez dalšího aplikovat. Ačkoli Krajský soud v Praze v rozhodnutích, na něž žalobce poukazuje, konstatoval, že jméno a příjmení není osobním údajem, při poskytování informací sám rovněž takto nepostupuje. Judikatura Krajského soudu v Praze navíc není obecně závazná. Ohledně používání judikatury žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2008, č. j. 2 As 57/2008-84. K námitce veřejného vyhlášení rozsudků žalovaný citoval závěry rozsudku ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011-166, a odborné literatury. V případě, kdy by zveřejněním příjmení došlo k prolomení ochrany identity utajených svědků, nelze shledat veřejný zájem na poskytnutí informace.

4. Žalobce v žalobě namítá, že nebyl dán důvod pro částečné odepření informace v rozsahu příjmení třetích osob z důvodu ochrany osobních údajů, neboť samotné jméno a příjmení není osobním údajem, který by umožňoval subjekt přímo či nepřímo identifikovat, popřípadě jej na základě tohoto údaje kontaktovat. K tomu odkázal zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008 – 148. Poukázal na skutečnost, že soudní řízení je až na zákonem stanovené výjimky ústní a veřejné a rozsudek se vyhláší vždy veřejně. Jména účastníků bez anonymizace jsou uveřejňována též na seznamu jednání vyvěšeném na dveřích jednací síně a přehledu jednání dostupném dálkovým přístupem. Dále žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 2. 2015, č. j. 29 A 48/2013-68. Odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011-166, považuje žalobce za nepřiléhavý s ohledem na odlišné skutkové a právní okolnosti. Zdůraznil, že o předmětném trestním řízení ve věci obžalovaného bývalého p. široce informovaly též sdělovací prostředky. Žalobce cituje názory týkající se anonymizace rozhodnutí vyslovené v odborné literatuře a poukazuje zejména na judikaturu Krajského soudu v Praze (rozsudky ze dne 2. 10. 2008, č. j. 44 Ca 60/2008-43, ze dne 5. 12. 2008, č. j. 44 Ca 47/2008-76, ze dne 11. 5. 2008, č. j. 44 Ca 89/2008-52, ze dne 16. 6. 2009, č. j. 44 Ca 153/2008-94 a ze dne 25. 6. 2009, č. j. 44 Ca 101/2008-43, ze dne 16. 6. 2010, č. j. 44 Ca 113/2009-95, č. j. 44 Ca 121/2009-88 a č. j. 44 Ca 141/2009-86, ze dne 4. 7. 2011, č. j. 44 A 73/2010-112, ze dne 26. 7. 2011, č. j. 44 A 75/2011-65 a 44 A 84/2010-124). Žalovaný tím, že nerespektuje judikaturu Nejvyššího správního soudu a Krajského soudu v Praze porušuje princip rovnosti a povinnost dbát, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Zdůrazňuje, že právo na informace je základním právem zaručeným čl. 17 Listiny základních práv a svobod a čl. 19 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Odepřít poskytnutí informace je možné pouze v případě, je-li tak stanoveno zákonem a jde-li o opatření nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví nebo mravnosti. V části, v níž bylo odmítnuto poskytnutí příjmení fyzických osob, však nebyly tyto podmínky splněny. Odmítnutí poskytnutí informace bylo proto neoprávněné.
5. Žalobce nesouhlasí s žalovaným, že se domáhá poskytnutí příjmení utajovaných svědků. Skutečná jména a příjmení utajených svědků nemohou být uvedena v obžalobě.

V prvostupňovém rozhodnutí nebylo utajením svědků argumentováno a poskytnutí příjmení třetích osob bylo odmítnuto obecně.

6. Žalobce též namítá, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nesrozumitelný, neboť jím bylo rozhodnuto o částečném odmítnutí žádosti o poskytnutí „požadovaného rozhodnutí“, ačkoli žalobce žádal o poskytnutí kopie obžaloby, která není rozhodnutím.
7. Žalobce poukazuje také na opakovanou nečinnost žalovaného. Uvádí, že ačkoli se nejedná o vady, které by samy o sobě měly vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a byly tak důvodem pro jeho zrušení, ve spojení se způsobem, jímž žalovaný napadené rozhodnutí odůvodnil, a nerespektováním ustálené judikatury svědčí o nezákonném a účelovém postupu žalovaného a jeho přístupu k právu na informace.
8. Žalobce dále namítá, že doplnění odvolání ze dne 30. 12. 2016 bylo učiněno ve lhůtě 15 dnů od doručení řádného stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí se všemi zákonnými náležitostmi, a bylo tedy včasné a relevantní.
9. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky se shodují s argumentací žalobce uplatněnou ve správním řízení, s níž se žalovaný již vypořádal. Poukazuje na definici osobního údaje v § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Judikatura senátu 44 Ca Krajského soudu v Praze nepředstavuje ustálenou judikaturu správních soudů. Zdůrazňuje, že ačkoli Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148, konstatoval, že jméno a příjmení fyzické osoby v kombinaci s číslem občanského průkazu není osobním údajem ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, sám při vyřizování žádostí o poskytnutí rozhodnutí odkazuje na anonymizovaná rozhodnutí zveřejněná na webových stránkách. Situace posuzovaná Nejvyšším správním soudem ve výše uvedeném rozsudku je odlišná oproti poskytování informací ze soudních rozhodnutí, neboť z odůvodnění lze zjistit podstatně více informací, na jejichž základě lze fyzické osoby ztotožnit. S ohledem na odlišné skutkové okolnosti jednotlivých případů tedy nelze závěry tohoto rozsudku aplikovat bez dalšího. To platí i v případě textu obžaloby podané státním zástupcem v trestním řízení. Při poskytování informací o rozhodovací činnosti soudů může docházet k omezení práva na informace. Anonymizace je na místě v případě údajů, které jsou způsobilé napomoci identifikovat subjekt údajů. Ne všechny tyto údaje jsou údaji chráněnými s ohledem na § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů. Z informačního zákona neplyne, že by právo na informace automaticky zahrnovalo právo na poskytnutí údajů identifikujících účastníky, svědky či poškozené, ale je třeba zvažovat legitimní zájem na tom, aby se takové údaje staly součástí veřejné diskuse. O takový případ může jít tam, kde v soudním řízení vystupují osoby veřejně činné v souvislosti se svou veřejnou činností, respektive je-li informace o jejich účasti v daném řízení relevantní pro tvorbu veřejného názoru o kvalitách osoby vykonávající veřejnou funkci nebo o ni usilující. K tomu odkazuje žalovaný na rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 4. 7. 2011, č. j. 44 A 73/2010-112, a ze dne 27. 6. 2012, č. j. 45 A 4/2012-76, usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. II. ÚS 516/02 (patrně míněno usnesení sp. zn. III. ÚS 156/02) a nález Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10. Poukazuje též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011-166. Žalovaný uvádí, že Městský soud v Praze posuzoval, ke které osobě se údaje vztahují, zda je možné na jejich základě tuto osobu identifikovat a zda je na jejich poskytnutí veřejný zájem. Veřejný zájem shledal na poskytnutí jména a příjmení obviněného a odepřel údaj o datu narození a bydlišti. V případě fyzických osob, které vystupovaly v předmětném trestním

řízení jako utajení svědci, ponechal pouze krycí jména a příjmení, zatímco skutečná příjmení neposkytl. Z toho je patrné, že pečlivě zvažoval omezení práva žalobce na informace a informace neposkytl pouze v rozsahu, v němž by byl zásah do soukromí fyzických osob nepřípustný. Dále žalovaný odkazuje na závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2018, č. j. 3 A 99/2016-97.

10. V replice žalobce uvádí, že proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2018, č. j. 3 A 99/2016-97, byla podána kasační stížnost, o níž nebylo dosud rozhodnuto. Zdůraznil zásadu legitimního očekávání a rozpor napadeného rozhodnutí s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu. Upozornil, že usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. II. ÚS 516/02, na které poukazuje žalovaný, se v databázi rozhodnutí Ústavního soudu nenachází.
11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud posoudil žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
12. Soud se nejprve zabýval námitkou nesrozumitelnosti výroku prvostupňového rozhodnutí, kterou žalobce spatřuje v použitém pojmu „požadované rozhodnutí“. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že z výroku prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že se částečné odmítnutí žádosti týká obžaloby projednávané Městským soudem v Praze pod spisovou značkou 57 T 4/2015, jejíž obsah (kopii) žalobce žádal poskytnout. Žádost žalobce, respektive požadovaná obžaloba, je jednoznačně specifikována spisovou značkou soudu v úvodní části výroku prvostupňového rozhodnutí. Použitá formulace „*pokud jde o poskytnutí textu požadovaného rozhodnutí v části, která uvádí informace ...*“ v další části výroku zjevně odkazuje na obžalobu specifikovanou v úvodu výroku, jejíž kopii žádal žalobce poskytnout, a která je zvláštní formou meritorního rozhodnutí, jímž může skončit přípravné řízení. V kontextu výroku prvostupňového rozhodnutí použitý pojem „požadované rozhodnutí“ nevzbuzuje žádné rozumné pochybnosti o tom, že jím je míněna právě požadovaná obžaloba. Námitka tedy není důvodná.
13. Soud se dále zabýval námitkou žalobce, že informace o příjmeních třetích osob uvedených v textu obžaloby nepředstavuje osobní údaj ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, na který dopadá výluka dle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím.
14. V daném případě není mezi účastníky sporu, že Městský soud v Praze je povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, který disponuje požadovanou informací, která se týká jeho působnosti.
15. Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím poskytne povinný subjekt informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.
16. Podle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů je osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitého subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.

17. Podle § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů může správce osobních údajů zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat,
- a) jestliže provádí zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti správce,
 - b) jestliže je zpracování nezbytné pro plnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro jednání o uzavření nebo změně smlouvy uskutečněné na návrh subjektu údajů,
 - c) pokud je to nezbytně třeba k ochraně životně důležitých zájmů subjektu údajů. V tomto případě je třeba bez zbytečného odkladu získat jeho souhlas. Pokud souhlas není dán, musí správce ukončit zpracování a údaje zlikvidovat,
 - d) jedná-li se o oprávněně zveřejněné osobní údaje v souladu se zvláštním právním předpisem. Tím však není dotčeno právo na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů,
 - e) pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby; takové zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života,
 - f) pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení, nebo,
 - g) jedná-li se o zpracování výlučně pro účely archivnictví podle zvláštního zákona.
18. Podle § 10 zákona o ochraně osobních údajů při zpracování osobních údajů správce a zpracovatel dbá, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbá na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů. Zpracováním údajů se rozumí i jejich zpřístupňování [§ 4 písm. e) cit. zákona].
19. Právo na informace je nutné omezit mimo jiné tam, kde by poskytnutí požadované informace zasáhlo do práva na soukromí ve smyslu čl. 10 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, respektive ochrany osobních údajů ve smyslu čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv EU. Ze smyslu čl. 10 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, plyne, že chráněným údajem je jenom údaj, který se vztahuje ke konkrétní identifikované osobě. Tomu odpovídá právní úprava v zákoně o ochraně osobních údajů, který transponoval Směrnici Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (dále jen „směrnice 95/46/ES“), účinnou do 24. 5. 2018 (čl. 94 Nařízení Evropského parlamentu a Rady 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES). Zásadně je proto zakázáno poskytnutí takových údajů, které vedou samostatně či ve svém souhrnu k identifikaci této osoby, ať již okamžité nebo na základě legálních a relativně nenáročných kroků adresáta informace [srov. bod 26 odůvodnění a čl. 2 písm. a) směrnice 95/46/ES]. Údaj je osobním údajem, má-li vypovídací hodnotu o osobě, respektive osobnosti subjektu údajů, avšak teprve je-li osoba na základě souhrnu poskytovaných údajů určitelná [ustanovení § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů]. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že o osobní údaj se jedná tehdy, pokud je na základě něho možné

konkrétní osobu určit nebo kontaktovat (viz rozsudky ze dne 12. 2. 2009, č. j. 9 As 34/2008-68, ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148, či ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 113/2012-133). Samotné jméno a příjmení nelze obecně považovat za osobní údaj, protože zpravidla neslouží jako dostatečný identifikátor konkrétní osoby (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008 – 148, ze dne 13. 8. 2014, č. j. 1 As 78/2014-44, a rozsudky Krajského soudu v Praze, č. j. 44 A 3/2011-60, ze dne 14. 3. 2019, č. j. 48 A 74/2016-30).

20. Ačkoli v projednávané věci žalovaný konstatoval, že Městský soud v Praze v prvostupňovém rozhodnutí posuzoval jednotlivé údaje podle toho, ke které fyzické osobě se vztahují a zda je možné na jejich základě fyzickou osobu identifikovat, konkrétní úvahy, jimiž se Městský soud v Praze řídil, v prvostupňovém rozhodnutí absentují, a nejsou obsaženy ani v napadeném rozhodnutí. Žalovaný toliko obecně konstatoval, že v případě soudních rozhodnutí lze z jejich odůvodnění zjistit více informací, na jejichž základě lze fyzické osoby ztotožnit, a nelze proto bez dalšího aplikovat rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148.
21. Otázka, zda fyzická osoba, jíž se informace týká, je nebo není identifikovatelná, závisí vždy na okolnostech daného případu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2013, č. j. 5 As 1/2011-156, nebo ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25, jímž byla zamítnuta kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2018, č. j. 3 A 99/2016-97). Soud souhlasí s žalovaným, že závěry rozsudku ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148, nelze paušalizovat a bez dalšího použít na jakékoli jiné situace (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25). Je třeba vždy v konkrétním případě posoudit, zda na základě určitého údaje, respektive souhrnu údajů a jejich kontextu lze konkrétní osobu identifikovat. Nelze tedy ani toliko obecně konstatovat, že uvedení příjmení v obžalobě vždy umožňuje určit konkrétní osobu. Takto paušalizovat nelze ani závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25, v němž konstatoval, že jméno a příjmení poškozeného a svědků v kopii trestního rozsudku jsou s ohledem na jejich spojení s dalšími údaji uváděnými v odůvodnění rozsudku, které blíže charakterizují identitu těchto osob, osobními údaji ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, a vztáhnout je bez dalšího na příjmení všech třetích osob v obžalobě uvedených. Vždy je třeba přihlídnout ke konkrétnímu popisu skutkových okolností, které mohou spolu se jménem a příjmením umožnit svědka, poškozeného či třetí osobu identifikovat. Žalovaný v napadeném rozhodnutí velmi obsáhle cituje právní předpisy, judikaturu a činí obecné úvahy. Aplikace na konkrétní případ (s výjimkou zmínky o tom, že jde o příjmení utajovaných svědků, která však nemá oporu ve spise) však chybí. V napadeném rozhodnutí ani v prvostupňovém rozhodnutí není nikterak vysvětleno a rozvedeno, jaké další údaje či informace jsou z obsahu obžaloby a ve spojení s popisem skutkových okolností v ní zachycených zjistitelné ve vztahu k jednotlivým osobám, jejichž příjmení byla anonymizována, a neplyne z nich, že by se těmito úvahami žalovaný a Městský soud v Praze zabývali. Jejich závěry o tom, že všechna anonymizovaná příjmení jsou osobním údajem (tj. umožňují konkrétní osobu určit nebo kontaktovat), nejsou proto přezkoumatelné. Námitka žalobce je důvodná v tom směru, že příjmení fyzické osoby samo o sobě nemusí být osobním údajem, jenž by umožňoval konkrétní osobu určit nebo kontaktovat.

22. Teprve pokud žalovaný s ohledem na konkrétní okolnosti případu a údaje uvedené v obžalobě (např. rok narození, zaměstnání, pracovní pozice, role osoby v celkovém příběhu apod.) dojde u jednotlivých osob k přezkoumatelnému závěru, že poskytnutí údaje o příjmení by ve spojení s dalšími poskytnutými informacemi mohlo umožnit fyzickou osobu identifikovat, a je tedy vzhledem k okolnostem případu osobním údajem, je na místě zvažovat aplikaci výjimek a poměřovat obě proti sobě stojící základní práva. V rámci těchto úvah se uplatní též závěry rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2011, č. j. 44 A 3/2011-60, v němž konstatoval: „*Právo na informace automaticky nezahrnuje právo na poskytnutí údajů, které identifikují, resp. jsou způsobilé identifikovat účastníky řízení, natožpak svědky či osoby poškozené trestnou činností. Tyto údaje mohou být zahrnuty jedině tehdy, jestliže lze shledat legitimní zájem na tom, aby se staly součástí veřejné diskuse. Především půjde o případy, kdy jde o osoby veřejně činné, pokud v soudním řízení budou vystupovat právě v souvislosti se svou veřejnou činností, resp. je-li znalost jejich účasti v daném řízení relevantní skutečností pro tvorbu veřejného názoru o kvalitách osoby, která vykonává veřejnou funkci nebo usiluje o její výkon.*“ Tedy až v dalším kroku je třeba rozlišovat, zda jde o osoby v postavení úředních osob, či nikoli, a zohlednit též účel, který byl v souvislosti se shromážděním dotčených informací sledován (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25).
23. Pokud žalovaný uvádí, že neposkytnutá příjmení jsou příjmeními osob vystupujících v pozici utajovaných svědků, jeho závěry nemají oporu v obsahu spisu. Předně je třeba konstatovat, že v anonymizované obžalobě, jež je součástí správního spisu, se hovoří pouze o svědkyni P. K. jako svědkyni, která v jiném trestním řízení vystupovala jako utajená svědkyně dle § 55 odst. 2 trestního řádu, a dále o svědkovi M. S. jako o svědkovi, který vystupoval pod smyšleným jménem L. S.. Ve vztahu ke svědkyni S. a P. Č. - S., jejichž příjmení byla rovněž anonymizována, z obžaloby ani z obsahu předloženého správního spisu neplyne, že by jejich totožnost byla kdy utajována. Není též patrné, zda ve vztahu k svědkyni P. K. a M. S. utajení trvalo. Městský soud se přitom omezil toliko na konstatování, že byla znečitelněna skutečná příjmení utajovaných svědků, aniž své konstatování jakkoli blíže rozvedl a odůvodnil. Není zřejmé, na základě čeho žalovaný učinil svůj závěr o tom, že neposkytnutá příjmení byla příjmením utajovaných svědků, přičemž tento závěr nemá ani oporu v předloženém správním spise. Námitka žalobce je tedy důvodná. Soud poznamenává, že uvedení údajů v předmětné obžalobě nevylučuje, že utajení svědků v souvislosti s jiným trestním řízením, popřípadě utajení informací dle zvláštního zákona, trvalo.
24. Soud pouze na okraj konstatuje, že pokud by se v skutku jednalo o příjmení utajovaného svědka, u něhož okolnosti nasvědčují tomu, že svědku nebo osobě jemu blízké v souvislosti s podáním svědeckví zřejmě hrozí újma na zdraví nebo jiné vážné nebezpečí porušení jejich základních práv (§ 55 odst. 2 trestního řádu), nebo o utajovanou informaci dle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů, přičemž utajení a jeho důvody by nadále trvaly, bylo by v této části odmítnutí informace důvodné [§ 7 informačního zákona; § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona v případě probíhajícího trestního řízení; § 8a odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, ve znění pozdějších předpisů a § 11 odst. 6 informačního zákona, přičemž vždy jde o opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých a též veřejnou bezpečnost, pokud by mohlo být ohroženo objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení].

25. Soud dále připomíná, že v projednávané věci je třeba zvažovat nejen otázku možného zásahu do práva na soukromí, ale rovněž otázku, zda poskytnutí informací nemůže ohrozit objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení [ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2010, č. j. 1 As 44/2010-103, publikováno pod č. 2241/2011 Sb. NSS], a to nejen trestní řízení, v němž byla podána předmětná obžaloba, ale i dalších trestních řízení, jichž se informace týkaly.
26. K poukazu žalobce na veřejnost hlavního líčení soud uvádí, že zásada veřejnosti jednání není důvodem, pro který by mělo být upřednostněno právo na informace před právem na ochranu soukromí osob v pozici svědků. O tom ostatně svědčí i skutečnost, že veřejnost hlavního líčení může být ze zákonem stanovených důvodů, mimo jiné z důvodu důležitého zájmu svědků, vyloučena. Zásada veřejnosti hlavního líčení (čl. 96 odst. 2 Ústavy, čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, § 199 trestního řádu, § 6 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů), která zajišťuje možnost kontroly veřejnosti nad výkonem soudnictví v trestních věcech a představuje jednu ze záruk zákonnosti trestního řízení a zachování práv osob, které se hlavního líčení účastní, je kvalitativně něco odlišného než další šíření informací v hlavním líčení veřejně projednávaných. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35, „[s]myslem anonymizace je tedy ochránit soukromí, informační sebeurčení a osobní údaje těch aktérů, kteří v soudním řízení a poté v soudním rozhodnutí vystupují jako soukromé osoby, ať už jako účastníci, svědci či v podobném postavení. Jejich soukromí je prolomeno pouze při samotném veřejném vyhlášení rozsudku, jak striktně požaduje čl. 96 odst. 2 Ústavy, následně už je však jejich soukromí chráněno právě anonymizací.“ Výše uvedené závěry platí též pro informace, které byly předmětem veřejného projednání. Žalovaný v tomto směru přílehavě odkázal na rozsudek ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011 - 166, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že povinnost chránit osobní údaje trvá i přesto, že údaje byly zveřejněny v průběhu soudního řízení. Byť se jednalo o postih advokáta, nikoli o jednání veřejné správy při poskytování informací, jsou tyto závěry aplikovatelné i na anonymizaci obžaloby, neboť jsou vyjádřeny obecně ve vztahu k potřebě chránit osobní údaje dotčených osob (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018 - 25).
27. Obecně lze rovněž uvést, že důvodem upřednostnění práva na informace oproti právu na ochranu soukromí svědků, kteří nevystupují v postavení úředních osob, nemůže být ani skutečnost, že jde o kauzu bývalého p., o níž informovaly sdělovací prostředky. Žalobce netvrdí a neoznačuje důkazy k tomu, že by v médiích byly zveřejněny osobní údaje o osobách v postavení svědků, o jejichž údaje se v dané věci jedná. I pokud by tomu tak však bylo, nelze tím odůvodnit opakování zásahu do práv a další dotčení osobní sféry svědků zveřejněním jejich osobních údajů ze strany správních orgánů způsobem, který usnadní vyhledání a získání těchto informací, nadto v širším kontextu ve spojení s dalšími dosud nezveřejněnými údaji. Jinými slovy, zveřejnění údajů médii nezabavuje osobní údaje ochrany a případný zásah do soukromí určité osoby neznamená, že by bylo následně možné do její sféry znovu zasahovat opakovaným zveřejňováním osobních údajů, nadto za doprovodu dalších informací (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25). To samozřejmě neznamená, že by nebylo třeba potřebu anonymizace posuzovat ve světle konkrétních skutkových okolností věci. Žalobce

pak netvrdí, že by provedená anonymizace činila poskytnutou obžalobu nesrozumitelnou a byla tím vyloučena veřejná diskuse tam, kde je na ní významný veřejný zájem.

28. Jelikož žalovaný ani Městský soud v Praze své závěry o tom, že příjmení osob v žalobě uvedených je osobním údajem, přezkoumatelným způsobem neodůvodnili, nebylo možné posuzovat, zda došlo k neodůvodněným rozdílům v podobných případech (§ 2 odst. 4 správního řádu). Soud zdůrazňuje, že z judikatury, včetně rozhodnutí zdejšího soudu, na která žalobce poukazuje, vyplývá, že možnost identifikace konkrétní osoby je třeba vždy posuzovat v návaznosti na konkrétní okolnosti případu, v souvislosti se skutkovými okolnostmi v rozhodnutí (obžalobě) popisovanými
29. K citacím odborných článků, které se týkají zveřejňování a anonymizace soudních rozhodnutí, a nikoli obžaloby v trestním řízení, soud konstatuje, že v nich obsažená akademická argumentace není bez dalšího použitelná na konkrétní projednávanou věc, v níž je třeba na základě okolností případu posoudit povahu údaje a případně v návaznosti na ni vzájemně poměřovat právo na informace a právo na ochranu osobních údajů, s přihlédnutím k postavení těchto osob a zájmu na veřejné diskusi.
30. Soud dále konstatuje, že se blíže nezabýval namítanými průtahy žalovaného, neboť ačkoli nevydání rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě je vadou řízení, nejde o vadu, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Z týchž důvodů se soud blíže nezabýval námitkou včasnosti doplnění odvolání a jeho povahou, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí na odvolací důvody a námítky v něm uvedené reagoval a věcně se jimi zabýval, byť nedostatečně. Případné nesprávné posouzení podání žalobce pouze jako vyjádření ve smyslu § 36 správního řádu tedy samo o sobě nemohlo mít v projednávané věci vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
31. S ohledem na výše uvedené závěry soud napadené rozhodnutí aniž nařizoval jednání podle § 76 odst. 1 písm. a), b) pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti posouzení příjmení jako osobního údaje a nedostatek opory ve spise ve vztahu k závěru o utajení svědků, jejichž příjmení byla anonymizována, dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Vysloveným právním názorem jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, a má tedy právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení zahrnují náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení a náhrada hotových výdajů. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s ustanovením § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupkyně žalobce provedla v řízení dva úkony právní služby ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení a sepsí repliky. Odměna za jeden úkon právní služby činí dle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu 3 100 Kč, celková výše odměny tak činí 6 200 Kč. Vedle odměny přísluší zástupkyni žalobce též náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby dle ustanovení § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, celkem tedy 600 Kč. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 9 800 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, užitého na

základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. května 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu